

ΕΚΗΟΜΗΗ: ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: ΣΑΒΒΑΤΟ, 2.10.71

ΩΡΑ: 8.30 π.μ.

Παιονίδου

(5 αντίγραφα)

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΠΗΓΕ ΣΧΟΛΕΙΟΝ
~~ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ~~

x6.29

(Έλληνς Παιονίδου)

Περιμέναμε πώς και πώς ν'άνοιξουν τὰ σχολεία, νά ξεφορτωθούμε τους μικρούς μπελάδες, νά βρούμε λίγη ήσυχία. Κι άνοιξαν τὰ σχολεία, κι άρχισε μάλιστα και τὸ κανονικό άρράτιο, και τὰ ντύσαμε, τὰ κλύναμε τὰ στείλαμε στὸ καλό.

Τὴν πρώτη μέρα τί χαρά εἴπαμε, θά κάνω σήμερα ὅ,τι θέλω. Τελειώσαμε γρήγορα γρήγορα, τίς δουλειές και... καθίσαμε νά τὰ περιμένουμε νά γυρίσουν, νά τὰ ρωτήσουμε, νά μάς κοῦν πὼς πέρασαν.

Τὴ δεύτερη μέρα - οἱ δουλειές πόσο γρήγορα τελειώνουν.
"Άλλωστε δὲν εἶναι κανείς νά μάς τὰ χαῖσῃ, νά μάς τὰ λερώνῃ...

Τὴν τρίτη μέρα άρχισε ἔτσι άθδρυβα, χωρίς νά τὸ καταλάβουμε, ἡ μελαγχολία...

"Τὸ σπῖτι εἶναι ἕδειο, εἶναι βουβὸ χωρίς τίς φωνούλες τους, τὰ γέλια και τὰ κλάμματα τους, τους τσακωμούς τους μεταξὺ τους και... τους δικούς μας θυμούς. Τὰ συνηθίσαμε βλέπεις, τρεῖς ὀδκληρουσ μήνες μαζί μας..." Κι ὅσες ἔχουν παιδιά κοῦ πηγαίνουν γιὰ πρώτη φορά σχολεῖο, νιώθουν πιδ έντονο τὸ κενὸ αὐτό. Τὰ παιδιά δὲν θά μοιράζονται πιδ ὅλα μαζί μας, βρίσκουν ἀντικαταστάτες στὸ σχολεῖο, τὴ δασκάλα, τους μικρούς, φίλους. Κι ἔμεῖς πιδ μέ λαχτάρα κρεμδμασθε: ἀπὸ τὰ χεῖλη τους τὰ ρωτᾶμε, ἐπιμένουμε.

- Τί ἔμαθες σήμερα, παιδί μου;
- Τραγουδάκια.
- Τί τραγουδάκια; Πές μου κι ἔμένα..
- Δὲν τὰ ξέρω...

Κι άφηρημένο στρέφεται στὸ παιγνίδι του. Ὁ ένθουσιασμός ἔοδεβτηκε ἔκει, στὴν ἀδλή τοῦ σχολεῖου, στὴν κοινωνία τῶν συνομηλίκων.

Γιὰ μᾶς τὲς μητέρες μένουνε κᾶτι κατᾶλοιπα, κᾶτι μισόλογα, κᾶτι φράσεις ξεκομμένες....

- Ἡ Μαροθλα μοῦδωσε σήμερα παραμέλα, τῆς ἔδωσα κι ἐγὼ μπισκότο.

- Ἡ Μαροθλα ποιά εἶναι;

Εἶναι ἡ φίλη σου;

- Ναί...

- Καὶ τὴν ἀγαπᾶς

- Ναί...

Κι ἡ κουβέντα κλείνει. Τὸ μικρὸ δὲν δείχνει διάθεση γιὰ συνέχεια. "Ἄλλωστε ἄλλο εἶναι τὸ νὰ ζῆς κᾶτι κι ἄλλο νὰ τὸ διηγῆσαι. Θέλει ὁράση, ὄχι ἀφήγηση.

Κι ὅλο καὶ δένεται μὲ τὸ σχολεῖο του κι ὅλο καὶ τὸ θέλει πῖο πολὺ. Τὲς πρώτες μέρες καταβάλλουμε προσπάθεια νὰ τὸ πείσουμε ν'ἀγαπήσῃ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ σχολεῖου.

Τώρα ἐκεῖνο τὸ ἀποζητᾷ. Τρᾶει γρήγορα γρήγορα τὸ πρῶνὸ κι ἐτοιμάζεται νὰ βγῆ.

- Μὴν ἀργήσω γιὰ τὸ σχολεῖο. Κι ἐμεῖς τὸ κοιτοῦμε ποῦ μᾶς φεύγει ὁμορφο, φρεσκοπλημένο καὶ τὸ καρδὶ μας εἶναι ἀνάμεικτο μ'αὐτὴ τὴν ἀνάλαφρη μελαγχολία.

"Ὅσο μεγαλώνουν τόσο τὰ χάνουμε".

Τὸ φιλοῦμε, φεύγει καὶ ξαναγυρνοῦμε στὲς ἕδεις ὥρες τοῦ πρῶνου. Ἀλήθεια τί ἡρεμία τί ἄνεση, πόσος χρόνος δικὸς μας. Μὰ καὶ τὸ ἀντίτιμο ἀρκετὰ τσουχτερό. Τί ἡσυχία, ...τί μοναξιό..

***